

Εξ αγχιστείας

[...]

Όταν η μάνα τους χήρεψε, τριάντα δύο χρονών, εγώ κόντευα τα σαράντα. Και όταν έκλεισε ο πρώτος χρόνος του πένθους της, μόνος μου πήγα και βρήκα την πεθερά της για να κουβεντιάσουμε.

- Έχω την δουλειά μου, είπα. Παιδιά δεν κάνω και θέλω να την παντρευτώ την Μαρίτσα.

Επειδή είμαι βαγενάς κάθε καλοκαίρι, κατά τα μέσα του Αυγούστου έπαιρνα σε ένα ζεμπίλι τα εργαλεία μου και κατέβαινα στον κάμπο της Μαντίνειας για να δουλέψω. Εκεί καθόμουν μέχρι να αρχίσει ο τρύγος, επιδιορθώνοντας παλαιά βαρέλια.

Ύστερα, αφού τέλειωνε η εποχή και η δουλειά μου, γυρνούσα πίσω στο χωριό. Κάθε φορά που γυρνούσα στο χωριό, η γυναίκα μου είχε σαρώσει την αυλή, ασβεστώσει τις ξερολιθιές της μάντρας, είχε σφουγγαρίσει το πάτωμα με καρυδόφυλλα. Είχε φτιάξει ψωμί και είχε ετοιμάσει τα παιδιά για να έρθουν να με υποδεχτούν στις Πλάκες, στα όρια του χωριού.

Εγώ συνήθως αργούσα και τα έβρισκα να παίζουν μέχρι να 'ρθω. Μόλις έφτανα και άκουγαν την φωνή μου που τους φώναζα:

- Παίδια, σας έπιασα,σάστιζαν.

Στην αρχή ήταν αμήχανα, αλλά μόλις έτρεχε η Όλγα προς το μέρος μου, έπεφτα στα τέσσερα γελώντας και άρχιζα να τα κυνηγάω, γαβγίζοντας σαν το σκύλο. Μετά από λίγο λαχανιασμένος σηκωνόμουν και τους έλεγα:

- Πάμε τώρα, γιατί θα μας σκοτώσει η μάνα σας.

Αμέσως άρπαζα την Όλγα από τις μασχάλες και την έβαζα στο μπράτσο μου και με το άλλο χέρι έπαιρνα το ζεμπίλι και ξεκινούσαμε προς το χωριό. Καθώς μπαίναμε, όλοι ήθελαν να με καλωσορίσουν, να με κεράσουν και να πούμε δύο κουβέντες, λες και είχα χρόνια να έρθω στο χωριό.

Εύη Κοντονίκου